

Вънъ се чуха стъпки и слугата отвори вратата, подавайки прѣзъ прага писмо.

Николаевъ го пое. И щомъ погледна почерка — отдѣхна. Той познаваше тоя почеркъ.

— Отъ нея! прошепна.

Съ разтреперани рждѣ разкъса плика и зачете.

Той не можеше да повѣрва очитѣ си. Прочете го повторъ и вмѣсто радостъ, съкрушение обзе душата му.

Той се засрами отъ нейната доблѣсть.

Той се почувствува дребенъ, страхливъ човѣкъ прѣдъ онова, що прочете. Една жена, която той считаше за една сантиментална дама, сега се възправяше прѣдъ него тѣй смѣла, самоувѣрена и горда, каквато той само въ романитѣ бѣ срѣщаль.

И макаръ, че слѣдъ това писмо той се усѣщаше избавенъ — нѣкакъвъ гнетъ обзе душата му, и неволно рждѣтъ му треннаха: той помисли да скжса това спасително писмо и да воеме отговорността самъ.

Но това възмогвание прѣмина, както бързо прѣминава пороя отъ проливенъ дъждъ въ стръмнитѣ сокаци на кална махала и Николаевъ сгъна грижливо писмото.

Погледна часовника и когато видѣ, че вънъ се стъмнява, стана, излѣзе да се срѣщне съ хората на тѣхния вѣстникъ.

IX.

Въ редакцията на вѣстника, между чиито редактори се числѣше и Николаевъ, бѣха почнали да губятъ вѣра, че Николаевъ ще се яви на обяснения.

На масата, подъ ясната свѣтлина на голѣмата лампа, стояха разтворени двѣ писма, отъ които не снемаше очи главниятъ редакторъ: човѣкъ прѣкарала пора, съ очила, задъ които загрижено просвѣтваха сивитѣ му очи.

— Ако всичко това е вѣрно, — продума той къмъ ония, които стояха на срѣща му — изгубенъ е!

— Тоя прѣдприемачъ, — отвърна единъ отъ другитѣ, младъ човѣкъ, съ чепатъ носъ и ниско чело, — както самоувѣрено говори, едва ли има защо да се съмняваме.

— Тѣй ще е, — се обади втори, брадясалъ юношъ, който макаръ и младъ, пустналъ бѣ брада, за да внушаша повече довѣрие къмъ ония, прѣдъ които той трѣбъ-